

சுய சரித்திரம்

காலஞ் சென்ற மகாதேவ தேசாய்

ஐவா ஹரின் சுய சரித்திரத்தை மொழிபெயர்க்கும் வேலையை மேற்கொண்டபோது அதை ஒரு பெரிய பாக் கியமாகவே கருதினேன். அப்போது நான் இருவகையான குற்றச் சாட்டுகளைச் சமாளிக்க நேர்ந்தது. ஒன்று எனது நண்பர்களிடமிருந்து வந்தது. கார்திஜீக்கு விரோதமான பிரசாரத்துக்கு ஒத்தாசை செய்யும் வேலையில் நான் இறங்கி விட்டதாக அவர்கள் கூறினார்கள். இன்னொன்று தங்களை சோஷலிஸ்டுகளென்று கூறிக் கொள்பவர்களிடமிருந்து வந்தது. கார்தீயத்துக்குச் சரியான அறைகூவல் போன்று இருக்கிற ஒரு நூலை நான் எங்கே திரித்துப் புரட்டி அதில் என்னுடைய கார்தீயக் கருத்துக்களையேற்றி அதன் வேகத்தைக் குறைத்து விடுவேனோ என்பது அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டு. நல்ல வேளை, இவ்விரு குற்றச்சாட்டுகளுக்கும் இடமில்லாதபடி வெற்றிகரமாக அம் மொழிபெயர்ப்பை முடித்தேன். அதிகமான வேலைப் பளுவுக்கிடையே இதற்கும் எனது அரிய நேரத்தைச் செலவிட்டேன். நண்பனுக்குரிய பக்தியோடும் விசுவாசத்தோடும் அவ் வேலையை அணுகினேன். இந்தத் தலைமுறையிலும் வருகின்ற தலைமுறையிலும் மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் கவரக்கூடிய ஒரு நூலை ஆங்கிலமறியாத குஜராத்திகளுக்கு என்னாலியன்ற

வரை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க முறையில் நன்கு முடித்தேன்.

பண்டித ஜவாஹர்லாலின் புத்தகம் காந்திஜீக்கு விரோதமான பிரசாரமோ அல்லது காந்தியத்துக்கு அறை கூவலோ அல்ல. உண்மையில் அந்நூலில் அநேக பக்கங்களில் காந்திஜீயின் வாழ்வும் சிந்தனையும், நல்லெண்ணத்தோடும் பக்தியோடும் போற்றி ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன. காந்திஜீயை அறிந்து பின்பற்றுகிறவர்களும், அறியாது பின்பற்றுகிறவர்களும் யாரும் அவ்வளவு நன்றாக எழுத முடியாது. முயன்றாலும் அதற்கு இணையாக எழுதமுடியாது. அப்படியானால் அதை மிஞ்சப் போகிறதெங்கே? காந்திஜீயைப் பற்றிய குற்றச் சாட்டுகளும் இருக்கின்றன. காந்திஜீயின் செயல்களையும் வேலைத்திட்டத்தையும் தத்துவத்தையும் கடுமையாகத் தாக்கி யிருக்கிறார். சில இடங்களில் கண் மூக்குத் தெரியாமலும் தாக்கி யிருக்கிறார். திறந்த மனத்தோடும் நல்ல நோக்கத்தோடும் இவ்வாறு தாக்கி யிருப்பதைக் காந்திஜீயைப் போல வேறு யாரும் அவ்வளவு நன்றாகப் பாராட்ட மாட்டார்கள். தம் முடைய வேலைத் திட்டத்தையும் தத்துவத்தையும் ஆராயாது குருட்டுத்தனமாக அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதைக் கண்டுதான் காந்திஜீ காங்கிரஸை விட்டு விலகினார். பெரும் பாலான நமது இளைஞர்களின் மனத்திலுள்ள உணர்ச்சிகளை அவர்களால் கூறமுடியாத விதத்தில் நன்றாக பண்டித ஜவாஹர்லால் கூறியிருக்கிறார். இதன் மூலம் நாட்டுக்கும் காந்தியத்துக்கும் ஒப்பற்ற சேவை செய்திருக்கிறார். காந்திஜீ எந்தக் கொள்கைகளுக்காகப் பாடுபடுகிறாரோ அவை நிலைத்திருக்க வேண்டுமானால் எவ்வளவு கடுங்குற்றச் சாட்டுகளையும் மீறி அவை நிலைத்து நிற்கவேண்டும். பண்டித ஜவாஹர்லால் காதியில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதைப் பற்றி காந்திஜீ 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் இவ்வாறு எழுதினார்: "பண்டித ஜவாஹர்லால் இவ்வாறு நம்

பிக்கை கொண்டிருப்பது ஒரு பெரிய ஆறுதலான விஷயம். அதைப்பற்றி மேலும் ஆராய்ந்த பிறகு காதிக்கு விரோதமாகக் கிளம்புவது அவசியமென்று அவர் கருதினால் காதி ஊழியர்கள் என்ன செய்யவேண்டும்! காதியைப் பற்றியும் அதனால் எவ்வளவு நன்மைகள் விளையுமென்பதைப் பற்றியும் பதினாறு வருஷ அனுபவம் அடைந்த பிறகு நமக்குப் போதுமான ஊழியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். காதித் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றிப் பார்த்த அனுபவத்தின் பேரில் அவர்கள் காதியில் நம்பிக்கை வைத்துள்ளார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அது இன்னும் பிறருடைய வாசகங்களினால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையாக இருக்குமானால், என்னோடு காதியும் இறந்துவிடுமென்றும் அச்சமயத்தில் உடைத் தெறியப்படும் ராட்டைகள் எனது உடலை எரிப்பதற்குப் போதுமானதாக இருக்குமென்றும் ஒரு பிரபல பத்திரிகைக்காரர் கூறிய வார்த்தைகள் சந்தேகமில்லாமல் உண்மையாகி விடும்.”

இந்த மேற்கோளில் காதி என்ற சொல் இருக்குமிடத்தில் ‘அஹிம்சை’ அல்லது ‘சத்தியாக்கிரகம்’ அல்லது ‘சத்தியாக்கிரகக் கொள்கை’ என்ற சொற்களைப் போட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அன்பும் மதிப்பும் உள்ள ஜவாஹர்லால் போன்றவர்களுடைய இதமான குற்றச் சாட்டுகளையும் பிறரது விரோதக் குற்றச் சாட்டுகளையும் எவ்வாறு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நமக்குப் புலப்படும்.

ஆனால் ஜவாஹருடைய நூல் காந்திஜீயைப் பின்பற்று கிறோமென்று சொல்லிக்கொள்கிறார்களே அவர்களுக்கு ஒரு அறைகூவலாகும். ஜவாஹர்லால் கூறுவதுபோலக் “குருட்டுத்தனமாகக் காந்திஜீயைப் பின்பற்றுகிறவர்களுக்கும் முதுகெலும்பில்லாதவர்களாய் ஒழுக்கமும் நெஞ்சிலுரமும் நேர்மைத் திறமும் இல்லாதிருப்பதே பக்தியின்

வெளித் தோற்றம் என்று நினைப்பவர்களுக்கும் இந்நூல் ஓர் அறைகூவலாகும். இவர்கள் சக்தியற்ற சமாதானப் பிரியர்களாகவோ அல்லது கொடுமையை எதிர்க்க மாட்டோம் என்று கூறுகிற டால்ஸ்டாய் வாதிகளாகவோ அல்லது கண்கூடாகக் காணப்படும் வாழ்வோடும் உண்மையோடும் தொடர்பில்லாதவர்களாகவோ இருக்கிறார்கள். இவர்களைச் சுற்றி ஒரு கோஷ்டி கூடிவிடுகிறது. இருக்கிற நிலைமையைச் சிறிதும் மாற்றக்கூடாது என்பது இவர்களது விருப்பம். இதற்காக இவர்கள் அஹிம்சைப் போர்வையில் புகுந்து கொள்கிறார்கள்,” என்று ஜவாஹர்லால் இவர்களைப்பற்றிக் கூறுகிறார். நம்மில் யாருக்கேனும் இவ் வருணனை பொருந்துமானால் அவர்கள் இந்த அறைகூவலை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நீங்கள் சொல்வதை நிரூபியுங்கள் என்று அவரைக் கேட்காமல் தங்கள் வாழ்க்கையின் மூலமாக அவருடைய வார்த்தைகளைப் பொய்ப்படுத்தட்டும்.

காந்திஜீயின் வாழ்வையும் எண்ணங்களையும் குறைகூறுவதாலும், காந்தியத்தையோ அல்லது அவரைப் பின்பற்றுகிறதாகச் சொல்லிக்கொள்பவர்களையோ அறைகூவுவதாலும் மாத்திரம் இப்புத்தகம் மேன்மையுள்ளதென்று கூறிவிட முடியாது. அவருடைய சுய சரித்திரம் அசாதாரணமான வாழ்வைப்பற்றிக் கூறுகிறது. நல்ல அபிவிருத்தியும் வளர்ச்சியுமுடையது அவ்வாழ்வு. அவ்வாழ்வு இன்னும் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. “சதா வளர்ந்து கொண்டிருப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி என்னுள் இடையறாது இருந்து வருகிறது. அவ்வுணர்ச்சி இப்பொழுதும் இருக்கிறது. செயல்களில் ஈடுபடுவதற்கும் புத்தகங்களைப் படிப்பதற்கும் பொதுவாக வாழ்க்கையை ரசிப்பதற்கும் மேன்மேலும் ஊக்கங்கொடுப்பது அவ்வுணர்ச்சியேயாகும்” என்று அவர் கூறுகிறார். அவரைப்போல் நம்மில் எத்தனை பேர் தங்களைப்பற்றி இவ்வாறு கூறிக்கொள்ள இயலும்? பதினைந்து வருடகாலம் போராடியபிறகு நம்மில் பெரும்

பாலருக்கு 46 வயதுக்குமேலே களைப்பும் தளர்ச்சியும் உண்டாகி விடுகிறது. அநேகர் வளர்ச்சி குன்றியது போன்ற உணர்ச்சி பெற்றுவிடுகிறார்கள். ஆனால் இங்கே ஒரு அற்புதமான வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பார்க்கிறோம். இவர் எல்லோரையும் போலப் போராடியிருக்கிறார்; கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார். அதற்காக வாய்க்குள் முணங்கவில்லை அல்லது வாய்விட்டு அலறவுமில்லை. அவரை விதி, இரத்தம் சிந்தும் படி அடித்திருக்கிறது. அதனால் அவரது தலை வணங்கிவிடவில்லை. கடைசிவரை வணங்கப்போவது மில்லை. அவருக்கு “ வாழ்வு எவ்வளவோ ருசியாக யிருக்கிறது. படிப்பதற்கு எவ்வளவோ இருக்கிறது, ஈடுபடுவதற்கு எவ்வளவோ காரியங்கள் இருக்கின்றன. உழைப்பும் வீரமும் நிறைந்த வாழ்வைக் கொடுத்ததற்கும் “எதற்கும் தோல்வியுறாத தனது ஆன்மாவுக்காகவும்” தேவதைகளுக்குத் தனது வந்தனத்தைச் செலுத்துகிறார், அத் தேவதைகள் யாராவது இருப்பார்களானால். இங்கிலாந்துக்குச் செல்வதற்குமுன் சிறுபையனாக இருக்கும்பொழுதே இவர் ஒரு ஆங்கில ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்றார். அவ்வாசிரியர் புத்தகங்களைப் படிப்பதில் இவருக்கு விருப்பத்தை உண்டாக்கினார். அப்பொழுதே டொரியர் எழுதிய ‘பீட்டர் இப்பட்ஸன்’ போன்ற நூல்களைப் படிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தார். ‘பீட்டர் இப்பட்ஸன்’ என்ற நூலை வாசித்தது “இன்னும் நன்றாக நினைவிலிருக்கிறது” என்று கூறுகிறார். ‘டொரியர்’, ‘பீட்டர் இப்பட்ஸன்’ என்ற நூலில் இவ்வாறு கூறுகிறார். “இதை நான் நன்கறிவேன். ஒருவன் இம்மண்ணுலக வாழ்வை முழுவதும் எவ்வளவு நன்றாக உழைத்து வாழ்கிறானோ அவ்வளவு எல்லோருக்கும் நல்லது. எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக இருப்பது அதுவே.....நாம் பெறும் அறிவு முழுவதும் இம் மண்ணுலகத்திலிருந்தே கிடைக்க வேண்டியதிருக்கிறது. இப்போதுள்ள அண்ட கோளங்களின் நியதிப்படி நாம் வசிக்கும் பூமியே புண்ணியம்

செய்ததாக இருக்கின்றது. கடவுள்களுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றதாக இருக்கின்றது. இன்னும் அனேக கோடி வருஷங்களுக்கு இப்படித்தானிருக்கும். இன்னும் இரண்டு அல்லது மூன்று கோளங்களிருக்கின்றன. ஆனால் அவை அவ்வளவு சிறப்பானவை அல்ல” இவ்வாறு டுமாரியர் எழுதியிருக்கிறார். அவர் குறிப்பிட்ட வாழ்வை ஜவாஹர் வாழ்ந்து காட்டியிருக்கிறார். அருஞ் செயல்கள் நிறைந்த முழுவாழ்வை ஜவாஹர் வாழ்ந்திருக்கிறார். டுமாரியரின் எழுத்து நடையைப் போன்ற நடையில் ஜவாஹர் தன் வாழ்வைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார். ஜவாஹர் உயர்ந்த விண்ணுக்குச் சென்றிருக்கிறார். தணியாத அனலும் ஒளியுமுடைய கதிரவனிடமிருந்து தனது அனலையும் ஒளியையும் பெற்றிருக்கிறார். எனினும் பூமியில் தன் பாதங்கள் படும்படியாகவே இருக்கிறார். “நான் இந்த மண்ணுலகத்தைச் சேர்ந்தவன். மண்ணுலகத் தொடர்பினனாகவே யிருக்கிறேன்” என்கிறார்.

அவருடைய நூலின் உயர்ந்த சிறப்பு இதுவே என்றாலும் இதுமட்டும் அதனுடைய சிறப்பு என்று கூறுவதற்கில்லை. சமீப காலங்களில் எழுதியவற்றில் இந்தியாவில் நடக்கும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை இவ்வளவு கடுமையாகவும் ஆனால் நியாயமாகவும் தாக்கி எழுதப்பட்ட நூல் வேறு கிடையாது. நேர்மையான அனேக ஆங்கிலேயரிடை இந்நூல் பெரிதும் பரபரப்பை உண்டாக்கிவிட்டது. கசப்பான உண்மையை அவர்கள் பாராட்டுகிறார்கள். அவ்வுண்மை அவர்களைப்பற்றியதாக இருந்தாலும் வாள் வெட்டுப் போன்ற சொற்களில் உணரத்தக்க முறையில் சொல்லப்பட்ட நியாயத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். நமது வீரப்போராட்டத்தைப்பற்றி அனேக வரலாறுகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் அவைகளில் இவ்வளவு மேன்மையானது கிடையாது. தன்னுடைய எண்ணங்களையும் ஆராய்கின்ற நூலும் இதுபோன்று வேறு கிடையாது.

ஒருதலைப்பட்டசமான போக்கிலும் அவருடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களைக் கூறுகிற போக்கிலும் அவருடைய நூல் அமைந்திருக்கிறதென்றாலும் நிகழ்ச்சிகளை இவ்வளவு தெளிவாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்ற நூல் வேறு இல்லை. இந்நூல் போராட்டத்திலீடுபட்ட பெரிய மனிதர்களை,

“ அதிலும் பூதஉடல் நீத்து மக்கள் மனத்தில் வாழ்பவர்களை அவ்வாறு வாழ்ந்து அவர்கள் மனங்களை யுயர்த்தும்,”

ஹக்கீம் சாஹெப் அஹ்மல்கான், தேசபந்துதாஸ், சுவாமி சிரத்தானந்தா, மௌலானா முகமதலி, லாலா லஜபதி ராய், பண்டித மோதிலால் நேரு, கணேச சங்கர வித்யார்த்தி ஆகிய புகழாளர்கள் யாவரும் மீண்டும் பூதவுடல் பெற்று நம்முன் வாழ்கிறார்கள். அவருடைய நூலில் நமது பிரச்சினைகளிற் சில ஆராயப்படுகின்றன. உதாரணமாக வகுப்புவாதம் பயங்கர இயக்கம் ஆகியவைகளை இவ்வளவு நன்றாக யாரும் ஆராயவில்லை. நம்மை அனேக சந்தர்ப்பங்களில் காட்டிக் கொடுத்தவர்களின் செயல்களைத் தெள்ளத் தெளிவாக அலசியிருக்கிறார். அவருடைய நூலின் சில பக்கங்கள் 'பர்க்' என்ற ஆசிரியனுடைய வேகத்தையும் அரசியல் மேதையையும் நமக்கு நினைவுறுத்துகின்றன. உதாரணமாக 'திறமையும் நன்மையும்' நாபா அரசனுடைய கொடுங்கோன்மையைப் பற்றிய பகுதியும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைப்பற்றிய அனேக பகுதிகளும் பர்க்கின் நடையை யொத்திருக்கின்றன. வட்டமேஜை மகாநாட்டின் போது நடைபெற்ற கீழ்த்தரமான சூழ்ச்சிகளையும் தந்திரங்களையும் நேரில் பார்த்தவர்கள் கூட அவ்வளவு அழகாக வருணிக்க முடியாது. மதிப்பிற்குரிய தந்தையை-மனிதருக்குள் சிங்க ஏறுபோன்று விளங்கிய தன் தந்தையைப்

பற்றியும், இவனையும் கொண்டுபோகக்கூடிய பாக்கியம் கிடைத்தது என்று எமனும் கர்வமடையக் கூடியவாறு அவ்வளவு தீரம் பெற்ற தன் மனைவியைப்பற்றியும் சோகம் கனிந்து கூறும் அப்பகுதிகளைப்பற்றி நான் என்னென்று கூறுவது? அவருடைய அந்தரங்க உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும் காட்சிகள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. அவர் எவ்வளவோ பெரிய மனிதர். எனினும் இக் காட்சிகள் அவரை நமது அன்புக்குரியவராக்குகின்றன. இங்கிலாந்தில் கேம்பிரிட்ஜ் பி. எ. படித்து பாரிஸ்டராகி இந்தியாவுக்குத் திரும்பின புத்தடியில் “பாராட்டுவதற்கு என்னிடம் ஒன்று மில்லையாயினும் சிறிது கர்வியாக இருந்தேன்” என்று கூறுகிறார். நாபா சமஸ்தானத்தில் கித்வானி கைதியானபோது தானும் அங்கேபோய் அவரைப்போலக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். நட்பு அவ்வாறு தூண்டிற்று. ஆனால் அனேக நண்பர்கள் வேறுவிதமாக நினைத்தார்கள். என்னைப் போகவேண்டாமென்று சொன்னார்கள். நண்பர்களுடைய புத்திமதியின் கீழ்பதுங்கிக் கொண்டேன். என்னுடைய கோழைத்தனத்தை மறைப்பதற்கு அவர்களுடைய புத்திமதியைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டேன். என்ன இருந்தாலும் அது என்னுடைய பலஹீனமே. மீண்டும் நாபா ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டாமென்ற எண்ணமே என்னைப் போகவொட்டாமல் தடுத்தது. தோழனை இவ்வாறு கைவிட்டதற்கு நான் நாணமடைகிறேன். துணிந்து இறங்குவதற்குப் பதில் ஜாக்கிரதையாக இருப்பது எனத் தீர்மானித்தேன். நாம் யாவரும் பெரும்பாலும் அப்படித்தானே. தொண்டர்களை நடத்திக்கொண்டு போகும்போது அவர்கள் தடியடி வாங்கின சமயத்தில் இவரும் தன்னுடைய முழுப்பங்கையும் பெற்றார். அப்போது தன் உள்ளத்திலெழுந்த எண்ணங்களை அற்புதமாக எடுத்துக் கூறும் பகுதி ஒப்பற்றது. “தெரு மத்தியில் நான் மட்டும் தனியாக இருப்பதைத் திடீரெனக் கண்டேன். கொஞ்ச

தூரத்தில் போலீஸ்காரர்கள் நம்முடைய தொண்டர்களைக் கீழே அடித்துத் தள்ளுவதையும் பார்த்தேன். எல்லோர் பார்வையிலும் படாமலிருப்பதற்காகத் தெருவோரத்திற்கு மெதுவாக நகர்ந்தேன். பிறகு நின்று கொண்டேன். எனக்குள்ளே சிறிது தர்க்கம் நடைபெற்றது. நகருவது இழுக்காகுமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். இவ்வளவும் இரண்டொரு வினாடிக்குள் நடந்த தென்றாலும் இந்த அகப்போராட்டம் தெளிவாக நினைவிருக்கிறது. நான் கொண்ட முடிவும் கர்வத்தினால் ஏற்பட்டதே. நான் கோழையாக இருப்பது என்னுடைய கர்வத்துக்குப் பொருந்தாது. அப்பொழுது என் மனத்தில் தீரத்துக்கும் கோழைத்தனத்துக்கும் இடையில் மயிரிழை தூரம்தான் இருந்தது. நான் எளிதில் கோழையாகி யிருக்கலாம்.....தடியடி விழுந்தது. கண்திறக்க வழியில்லை. உள்ளூர செயலற்ற கோபம் குமுறியது. பதிலுக்குப் பதில் செய்யவேண்டுமென்ற நினைவு ஓடியது. எனக்கு முன்னாலிருக்கின்ற போலீஸ் அதிகாரியை குதிரையிலிருந்து கீழே தள்ளி அதில் நான் ஏறிக் கொள்வது எவ்வளவு சுலபம் என்பதை நினைத்துப் பார்த்தேன். ஆனால் நெடுநாள் பயிற்சியும் கட்டுப்பாடும் என்னை அடக்கிவிட்டன. அதன் பிறகு முகத்தில் அடிவிழாதபடி தடுத்துக்கொள்ளவே கையை உயர்த்தினேன்.” ஜவாஹர் தன் மனத்தை வெளிப்படுத்தும் இன்னொரு பகுதியைப் பார்ப்போம். “என்னைப் பெற்றவள் இரத்தம் வடியத் தெருப் புழுதியில் கிடக்கிறாள் என்ற எண்ணம் மனத்தில் கவிந்து கொண்டது. பக்கத்திலிருந்தால் நான் எவ்வாறு நடந்திருப்பேன் என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். எனது அஹிம்சை எவ்வளவுதூரம் நிலைத்திருக்கும்? வெகுதூரம் நிலைத்திருந்திருக்காது என்றே நினைக்கிறேன். சுமார் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலாக, நான் கற்க முயன்ற பாடங்களை அக்காட்சி மறக்கடித்திருக்கும். எனக்கோ அல்லது தேசத்துக்கோ என்ன

வந்தாலும் சரியென்றே முன்பின் யோசிக்காமல் இறங்கியிருப்பேன்.”

இப்பகுதிகளை வாசிப்பது மனத்துக்கு உயிருட்டும்; அறிவு புகட்டும்; மனத்தை உயர்த்தும். நமது தேச சரித்திரத்தை அறிய விரும்பும் எவரும் இதைப் படிக்காமலிருக்கமுடியாது.

ஜவாஹரின் சுயசரித்திரத்தைப் பற்றிய புகழுரைகள் ஏற்கெனவே குவிந்துவிட்டன. அத்தோடு நானும் ஏராளமாக எழுதிச் சேர்க்க நினைக்கவில்லை. ஜவாஹரும் ஏராளமான புகழை அனுபவித்துவிட்டார். “பெரியில்ஸ் போர்டு போன்றவர்களுடைய பாராட்டுதலை நான் அவ்வளவாக மதிக்கவில்லை. அப்ஸர்வர் பத்திரிகையில் தாம்ஸன் எழுதியிருப்பதுபோன்ற நிறை குறைகளைக் கூறும் விமர்சனங்களுையே மதிக்கிறேன்” என்று ஒரு சமயம் ஜவாஹர் என்னிடம் கூறினார். உண்மையறிய முற்படும் மாணாக்களைப் போல ஆராய்ச்சிப் போக்கில் அப்புத்தகத்தை இப்பொழுது அணுகலாமென நினைக்கிறேன். அவருடைய வாழ்க்கையனுபவம் நமக்கு எத்தகைய பெரும்பயனை யளிக்கிறது என்பதை நானறிந்து கொள்ளவும் பிறரும் அறியும்படி செய்யவும் ஒரு சக ஊழியனைப் போன்று இப்போது அதை அணுகுகிறேன்.

‘ஜவாஹர்லால் நேருவின் சுயசரித்திரம்’ என்பது இந்நூலுக்கு இட்ட முதற் பெயரில்லை. இப்பெயர் பதிப்பாளர் இட்டது. ஜவாஹர்லால் கொடுத்த பெயர் “சிறைக்கு உள்ளும் வெளியிலும்” இதோடு “இந்தியாவில் நடந்த சமீபகாலச் சம்பவங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளுடன் கூடிய சுயசரித்திரக் கதை” என்ற தலைப்பையும் கொடுத்திருந்தார். இந்தப் பெயர்கள் அப்படியே யிருந்திருக்குமானால் அவை நிரம்பப்பொருத்தமாயிருந்திருக்கும். உண்மையான சுயசரித்திரப் பண்பைக் காட்டும் அம்சங்களைக் காணாமே என்று சில வாசகர்கள் நினைப்பதற்கு இடமேற்பட்டிருக்காது. இங்கு அவருடைய குழந்தைப்பருவ வாழ்க்கையைப் பற்றி

யும் இங்கிலாந்திலும் ஐரோப்பாவிலும் அவர் நடத்திய வாழ்க்கையைப் பற்றியும் விவரமாகக் கூறியிருக்கிறார். நார்வேக்கு உல்லாச கடற்பிரயாணம் செய்தபோது ஆபத்திலிருந்து தனது ஆங்கில நண்பனால் காப்பாற்றப் பட்டதுமாகிய சம்பவங்களைப் படம் பிடித்தாற் போலக் காட்டுகிறார். நமக்காக அவருடைய உயிரைக்காப்பாற்றிய ஆங்கில நண்பனின் பேர்கூட நமக்குத் தெரியவில்லை. அவருடைய நூலில் சில அத்தியாயங்கள் இருபது அல்லது இருபத்துமூன்று பக்கங்கள் கூட ஓடுகின்றன. ஆனால் அவருடைய திருமணத்தைப்பற்றிய அத்தியாயம் இரண்டே பக்கங்களில் அடங்கிவிடுகிறது. அந்த இரண்டு பக்கங்களிலும் திருமணத்தைப்பற்றிய வரிகள் இரண்டு தான். இவருடைய மனத்தைக் கவர்ந்த உன்னத மலைக் காட்சிகளைப் பற்றியே பெரிதும் எழுதியிருக்கிறார். அவரை அவருடைய நூலில் எல்லா மன நிலைகளிலும் காணலாம். அவருடைய தளர்வு, வெற்றிமுழக்கம், பொறுமையின்மை, அமைதி யாவும் காணலாம். முக்கால்வாசியும் அரசியல் கதையாகவே இருக்கும். அந்த நூலில் அவருடைய அழகை, சிரிப்பு அத்தனையும் காணலாம். என்றாலும் ஏதோ குறைபாடு இருப்பதைப் போலவும் என்னமோ அதில் சேர்க்கப் படவில்லை என்பது போலவும் நமக்குத் தோன்றுகிறது. தெளிவும் ஜீவனும் நிறைந்த அவருடைய நடை அனேக இடங்களில் கவிதையாக மாறுகிறது. இன்னும் அனேக இடங்கள் அரசியல் பிரசுரங்கள் போன்றிருக்கின்றன. வெல்ஸ் என்ற பேராசிரியருடைய அரசியல் போக்கிலமைந்த நாவல்களைப் போலுமிருக்கின்றன. நடையின் தரத்தில் இவ் வேறுபாட்டுக்குக் காரணம் என்ன? அவர் இலக்கிய நயத்துக்காக இதை எழுதவில்லை. சரியான சுய சரித்திரமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் எழுதவில்லை. பேசுகிற மாதிரி எழுதியிருக்கிறார். பெரிய எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படும் சிறந்த பண்பாகிய கள்ளமற்ற உள்

ளம் இவருடைய எழுத்துக்களில் நிறைந்திருக்கிறது. சுய சரித்திரம் எழுத வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தாரானால் இந்த நூலைப்போல் இரண்டு மூன்று மடங்கு பெரிதான நூல் ஒன்றை வெகு சலபமாக எழுதி முடிக்க முடியும். எவ்வளவோ விஷயங்களைப்பற்றி அழகாகச் சொல்கிறார். எதையும் கூர்ந்து கவனித்திருக்கிறார். நுட்பமான அறிவைக் காட்டுகிறார். மனித சமுதாயத்தின்மீது அதிகமான அன்பு செலுத்துகிறார். எதையும் நுணுக்கமாகப் பகுத்தறிக்கிறார். இத்தகைய வல்லாளனுக்கு சரியான சுயசரித்திரம் எழுதி முடித்தல் மிக இலேசான காரியம். இவர் தன்னுடைய தந்தையையும் காந்தியையும் படம் பிடித்துக் கூறுகின்ற அத்தியாயத்தைப் பார்த்தாலும் “ ஐரோப்பாவில்” என்ற நகைச்சுவை ததும்பும் அத்தியாயத்தைப் பார்த்தாலும் அல்லது மௌலானா மகமதலியை நம்முன் உயிரோடு கொண்டுவந்து நிறுத்துகிற அத்தியாயத்தைப் பார்த்தாலும் அவருடைய திறமை நன்றாக விளங்கும். இவை என்றென்றும் இலக்கியமாக விளங்கக் கூடியவை. நான் ஏற்கெனவே கூறியபடி அவருடைய நோக்கம் வேறு. சிறையில் தனியாக அடைபட்டுக் கிடந்தபோது போகாத பொழுதைப் போக்கடிப்பதற்காக இதை எழுதினார். நடந்த சம்பவங்களைச் சத்தம்போட்டு நினைத்துப் பார்த்தார். நான் சம்பந்தப்பட்ட சம்பவங்களைத் தெளிவாக நினைவுபடுத்துவதற்காக மீண்டும் மனத்திற்குக் கொண்டுவந்ததாகக் கூறுகிறார். தன்னுடைய சக ஊழியர்களும், தன்னையும் தன் செயலைப் பற்றியும் ஆராய்கின்றவர்களும், தன்னை நன்குணருவதற்காக தன் மனப் போக்குகளை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறார். நிகழ்ச்சிகள் தன்னை எவ்வாறு பாதித்தன, அவைகளால் தான் எவ்வாறு ஆத்திரமடைந்தார் என்பதையும் கூறுகிறார். மிகச் சிறந்த பிரபுவின் மகனாய்ப் பிறந்து அவருடைய எல்லாக் குணதிசயங்களையும் உடையவராய் அவருடைய பேரறிவாற்றல்களையும் பெற்றிருக்கிறார். அறி

வாற்றல்களில் தாழ்ந்தவர்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார். மதத்தையும் மதச் சார்பான விஷயங்களையும் அலட்சியமாகக் கருதுகிற முறையில் அவருடைய கல்வியிருந்தது. கல்லூரியில் படித்த நாட்களில் இன்பமே நல்லது என்ற மனப்போக்கில் வளர்ந்தார். ஆகவே மத சம்பந்தமான மன எழுச்சிகளை அவரால் மதிக்க முடியவில்லை. எளிய வாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று யாரேனும் வற்புறுத்தினால் “ உயிரற்ற, மகிழ்ச்சியற்ற, துன்ப வாழ்வும் எளிய வாழ்வும் ஒன்றுதான் ” என்று கருதுகிறார். ஜவாஹர் அரசாளப் பிறந்தவர். அதிகாரம் பண்ணப் பிறந்தவர். அப்படியிருந்தும் தேசத்தின் அழைப்பையும் கடமையையும் ஆணையையும் சிரமேற்கொண்டார். செல்வச் செழிப்பில் பிறந்தும் இன்பங்களை வெறுத்துக் கடும் உழப்பை மேற்கொண்டார். ராஜி செய்து கொள்வ தென்பது அவருக்குப் பிடிக்காத விஷயம். இருப்பினும் அவருடைய வாழ்வு முழுதும் ராஜியாக இருக்கிறது. மனிதாபிமானம் நிறைந்தவர். காந்திஜீயின் இணையற்ற துணியும் ஆண்மையும் ஜவாஹரை அவர்பால் இழுக்கின்றன. ஆனால் காந்திஜீயின் சமயப்பற்றும், ஆன்மீகப் போக்கும், மேனாட்டு முறையில் வளர்ந்த ஜவாஹருக்கு விளங்கவில்லை. ஆகையினால் எரிச்சல் உண்டாகிறது. எதற்கு விசுவாசமாக இருப்பது என்ற பிரச்சினை பெரும் புயல் போலக் கிளம்பி அவர் மனத்தில் அடிக்கடி போராடத் தொடங்கிவிடும். சந்தேகமும், அதைரியமும் அவரைப் பிய்க்க ஆரம்பித்துவிடும். அவரது வாழ்க்கையில் காணப்படும் முரண்பாடுகளுக்கு இதுவே காரணம். இத்துடன் அவருடைய வாழ்க்கைச் சம்பவங்களும் வேறு சேர்ந்து கொண்டன. கிட்டத்தட்ட இடைவிடாது ஏழு வருஷங்களைத் தனியாகச் சிறையில் கழித்திருக்கிறார். வீட்டிலே நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் பெற்றோர்கள், தந்தையோ சிறையால் நலிந்து சில மாதங்கள் கழிந்து இறந்துவிட்டார்,

மனைவியின் தீராத நோயும் இவருடைய வாழ்வில் அப்போது துன்பம் தோயச் செய்தது. மனிதர்களையும் காரியங்களையும் அவர் கடுமையாகத் தாக்கியிருப்பதற்கு இவையெல்லாம் காரணங்களே. துக்கச் சூழ்நிலையற்ற சாதாரண காலமாக இருந்திருப்பின் இன்னும் அடக்கத்தோடும் அமைதியோடும் எழுதியிருப்பேன் என்று கூறுகிறார். இன்னும் நன்றாக அறிந்துகொண்டும் எழுதியிருப்பார் என்பதையும் சேர்த்து நான் சொல்லலாமல்லவா?

காந்தியிஜின் ஒப்பற்ற பொலிவையும், சக்தியையும், அவர் இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக விளங்குவதையும் ஜவாஹர்லால் நன்கு பாராட்டி வியந்து எழுதியிருக்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரை நோக்கி மாத்யூ ஆர்னால்டு “மற்றவர்கள் எங்களது அறிவுக்கு அடங்கியவர்கள். நீயோ மீறியவன்” என்று கூறுவதைப் போல ஜவாஹரும் காந்திஜியைப் பார்த்து “அவர் சாதாரண நடைமுறைகளைக் கடந்தவர். மற்றவர்களை நாம் நிதானிப்பதுபோல அவரையும் நிதானித்து மதிப்பிட முடியாது” என்று கூறுகிறார். கூறிவிட்டுத் தானே மதிப்பிடுகிறார். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை காந்திஜி நிறுத்தியது ஒழுக்கக்கேடு என்று கூறுகிறார். பின்னால் அது அறிவுடைமை என்று ஒப்புக்கொள்ளா விட்டாலும் அவசியம் என்று ஒப்புக்கொள்கிறார். காந்திஜி கூறும் காரணங்கள் ஜவாஹருக்கு எரிச்சலை உண்டாக்குகின்றன. தன்னுடைய அந்தரங்க எண்ணங்களையும் வெளியிடுவது தான் காந்திஜியின் வழக்கம் என்பதை ஜவாஹர் மறந்து விடுகிறார். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நிறுத்துவதற்கு நாட்டின் நிலைமையே காரணம் என்றும் தனது தோழர் கூறிய தகவல் கடைசிக் காரணம் என்றும் காந்திஜியே தெளிவுபடச் சொல்லியிருக்கிறார். துணையற்றுத் தனியாகச் சிறையில் கிடந்த காரணத்தினால் ஜவாஹர்லால் தன்னை மறந்து சாதாரண காலத்தில்தான் உபயோகிக்காத சொல்லெல்லாம் அப்பொழுது சொல்லியிருக்கிறார்.

“ சிறையிலிருக்கும்போது கிடைக்கக் கூடிய தகவல் களைக் கொண்டு வெளியிலுள்ள நிலைமையைச் சரியாக நிதானிக்க முடியாதென்பதை நீண்டகால அனுபவத்தால் தெரிந்திருக்கிறேன் ” என்று ஒரு இடத்தில் சொல்லுகிறார். ஆனால் தனது தோழர்கள் சிறைக்கு வெளியில் செய்த முடிவுகளைத் தாக்குவதில் அனேக பக்கங்களைச் செலவழித்திருக்கிறார். ஹரிஜன இயக்கத்தின் பிறப்பை மறந்து விடுகிறார், ஹரிஜன இயக்கமும் ஒத்துழையாமை இயக்கமும் வெவ்வேறு விஷயங்கள் என்பதை மறந்து விடுகிறார். ஆலயப் பிரவேச மசோதாவுக்கு அங்கத்தினர்களின் வோட்டுகளைச் சேகரிக்க ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் முயன்றது கண்டு ஆச்சரியமும் கோபமும் கொள்கிறார். அதுபற்றி, சிறைக்கு வெளியே யிருந்ததால் சொல்லமாட்டாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார். “ இத்தகைய காரியங்களை ஆதரிப்பது எனக்கோ அல்லது கார்திஜீக்கோ அல்லது வேறு எந்தக் காங்கிரஸ் தலைவருக்கோ இயலாத காரியம். இது ஒழுக்கக் கேடாகவும் போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் அல்லது ஜெயிலுக்குள் இருப்பவர்களுக்குத் துரோகம் செய்கிறதாகவும் தோன்றியது. கார்திஜீயைப் “ பெரிய ஒழுக்கக் கேடான யோசனைகளைக் கூறுகிறவர்; நம்பிக்கைத் துரோகமான ஒழுக்கக் கேடுகளைச் செய்யக் கூடியவர் ” என்று குற்றம் சாட்டிவிட்டு பின்பு “ அற்புதமான மனிதர், அற்புதமான வசீகரமும் நுட்பமான சக்தியும் உடையவர். ஜனங்களை மயக்கி விட்டார். இந்திய மக்கள் மனத்தில் துணிவு, ஆண்மை, கட்டுப்பாடு, சகித்தல், உயர்ந்த நோக்கங்களுக்காக மகிழ்ச்சியோடு தியாகம் செய்தல் முதலிய குணங்களை ஊட்டிவிட்டார். தாழ்மையும் பெருமையும் உடையவர். பெரிதும் வியக்கத்தக்க முறையில், இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக இருந்து, கொடுமைக்காளான இந்தப் பழையமையான நாட்டின் இதயத்தை எடுத்துரைக்க வல்லவராக இருக்கிறார் ” என்று கூறுகிறார். இது

என்ன ஆச்சரியமான முரண்பாடு! குற்றம் எங்கே இருக்கிறது? காணப்படும் பொருளிலா? அல்லது காணும் கண்களிலா? கண்ணாடியிலா? கண்ணாடியைப் பார்க்கும் சோக முகத்திலா?

இந்திய மிதவாதிகளைப் பற்றியும், ஜெயிலுக்கு வெளியில் இந்திய மிதவாதிகளின் மனம் எப்படி இருக்கிற தென்பதைப் பற்றியும் அவர் எழுதியிருப்பதில் பெரும் பகுதியிலும் கோபத்தையும் எரிச்சலையும் கொட்டியிருக்கிறார். உன்னதக் கலையுணர்ச்சியும் மென்மையான பண்பாடும் பின்னடைந்துவிட்டன. அவர்களைப் பற்றிக் கூறியதெல்லாம் அளவுக்கு மிஞ்சி யிருக்கின்றன. சில இடங்களில் அன்பில்லாமலும் இருக்கின்றன.

“ விசுவாசமுள்ள இடைச்சி ” என்ற கவிதையில் “ என்னை வலுவந்தம் செய்வது முடியாத காரியம்; நானே அவ்வளவு இணங்கியிருக்கிறேன் ” என்று கூறும் சுலோ என்பவளோடு மிதவாதிகளை ஒப்பிடுகிறார். “ முயற்சி செய் மீண்டும் முயற்சி செய் ” என்ற பழமொழியைத் திரித்து ‘முதல் தடவையில் வெற்றி பெறாவிட்டால் மீண்டும் முயற்சி செய்’ என்பதுவே மிதவாதிகளின் லட்சிய மந்திரமாக இருக்கலாம் என்றும் கூறுகின்றார். இவ்வாறெல்லாம் மிதவாதிகளைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, மௌலானா மகமதலியை இவர் என்ன குற்றம் சாட்டினாரோ அதே குற்றத்தை இவரும் புரிகிறார் என்பது இவருக்குத் தெரியுமா? “ அவர் சுறுசுறுப்பான அறிவுடையவர். ஆனால் சில சமயம் அவருடைய கொடிய கேலி வார்த்தைகள் புண்படுத்தக் கூடியன. ஆகையினால் அனைக நண்பர்களை அவர் இழந்தார். யாரைப் பற்றியேனும் சடார் என்று தோன்றும் எண்ணங்களை மனதுக்குள்ளே வைத்துக்கொள்ள அவரால் முடியாது ” என்று அவரைப் பற்றிச் சொல்கிறார்.

காந்திஜியின் தர்மகர்த்தாக் கொள்கையை எவ்வாறு

ஈவிரக்கமில்லாமல் தாக்குகிறார் என்பதையும் கவனிப்போம், காசி சர்வகலாசாலை தொடக்க நாளன்று காந்திஜி அரசர்களைப் பார்த்து “போங்கள், உங்களுடைய நகைகளை வில்லுங்கள்,” என்று சொன்ன சந்தர்ப்பத்தை ஜவாஹர் வர்ணிக்கிறார். அரசர்களுக்குக் கடுமையாக எச்சரிக்கை செய்த அந்த தீர்க்கதரிசியின் ஆவேசத்தைப் பெரிதும் வியக்கிறார். அந்த ஆவேசத்தீ இப்பொழுது புகையில் அணைந்து விட்டது என்றும் மிதவாதிகளைக் காட்டிலும் அடக்கமாகவும் மிதவாதியாகவும் போய்விட்டாரென்றும் கூறுகிறார், தர்மகர்த்தாக் கொள்கையிலே ஏதாவது நியாயமிருக்குமானால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தன்னை இந்தியாவின் தர்மகர்த்தா என்று சொல்லுவதை நாம் ஏன் மறுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்கிறார். தர்க்கம் பண்ணுகிற வேகத்திலே வெகு தெளிவான விஷயத்தை அதாவது தர்மகர்த்தாவாக நான்தானிருப்பேன் என்று யாரும் தன்னைத்தானே நியமித்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பதை மறந்து விடுகிறார். ஒரு மனிதனைத் தர்மகர்த்தாவாகப் பிறர் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். “பிரிட்டிஷ் தொடர்பை அறுத்துக் கொண்டு தேசிய சுதந்திரத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற நானும் என்னைப் போன்றவர்களும் எங்களுடைய மனத்தை மாற்றிக்கொண்டு சோஷலிஸ பிரிட்டனோடு நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்த விரும்பக்கூடும். பிரிட்டிஷ் மக்களோடு ஒத்துழைப்பதற்கு எங்களுக்குத் தடையில்லை. அவர்களுடைய ஏகாதிபத்தியத்தையே எதிர்க்கிறோம். அவர்களுடைய ஏகாதிபத்தியத்தை உலைத்து விட்டார்களானால் ஒத்துழைப்புக்கு வழியேற்பட்டு விடும்” என்கிறார். அரசர்களையோ ஜமீன்தார்களையோ தர்மகர்த்தாக்களாக ஏற்றுக் கொள்வதும் நிபந்தனையற்ற காரியமல்லவே. மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பகுதியில் ஜாவஹர் என்ன நிபந்தனைகளைக் கூறுகிறாரோ அந்த நிபந்தனைக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்து விடாது, அல்லது வித்தியாசமாக இருக்க

காது அரசர்கள் அல்லது ஜமீன்தார்களைத் தர்மகர்த்தாக்களாக்கும் நிகழ்வுகளையும்.

'மனமாற்றம் அல்லது வற்புறுத்துதல்' என்று ஒரு அத்தியாயம் எழுதியிருக்கிறார். அதில் நுட்பமான அறிவைக் காட்டியிருக்கிறார். தேசிய இயக்கத்தில் அக்கரை கொண்டவர்கள் சிந்திக்க வேண்டிய விஷயங்கள் அதில் நிறைய இருக்கின்றன. அஹிம்சைக்கு விரோதமாக இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொள்வதினால் இதர நோக்கங்களையும் கொள்கைகளையும் கண்டிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவதிலே நியாயம் இருக்கின்றது. "இது பிரச்சினைகளைத் தலைகீழாகக் கவனிப்பது போலாகும். லட்சியத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கக் கூடியதாகவும் விரும்பத்தக்கதாகவும் பலனளிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்ததினாலே பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு அஹிம்சையை நாம் மேற்கொண்டோம். ஆனால் இப்பொழுது நம்முடைய லட்சியத்தையே அஹிம்சையைக் கொண்டு அளவிடுவதாகத் தெரிகிறது. நமது லட்சியம் அஹிம்சையோடு பொருந்தாவிட்டால் அந்த லட்சியத்தையும் உதறித் தள்ளுவதாகவும் தோன்றுகிறது" என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு ஜவாஹர் கூறுவது சற்றும் நியாயமில்லை. நமது லட்சியத்தை அடையும் வழி எவ்விதத்திலும் ஹிம்சையாக இருக்கக் கூடாதென்றே பொறுப்பு வாய்ந்தவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பலாத்காரமாக எதையும் கைப்பற்றுவதைக் கண்டித்தால், அவ்வாறு கண்டிப்பது, லட்சியத்தை, அதையடையும் மார்க்கத்தைக் கொண்டு மதிப்பிடுவதாகாது.

"அஹிம்சை மூலமாக நாம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை விரட்டி அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெற முடியுமானால் அதேபோல உள் நாட்டுப் பிரச்சினைகள், ராஜாக்கள், ஜமீன்கள் முதலிய பிரச்சினைகளையும் ஏன் அதன் மூலமாகத் தீர்க்கக் கூடாது?" என்று கேட்கிறார். அன்னிய அரசனை எதிர்த்துத்தான் அஹிம்சையை உபயோகிக்க முடியு

மென்று கூறமுடியாது. உள்நாட்டுச் சுயநலக்காரர்கள், முன்னேற்றத்தின் எதிரிகள் முதலியோரை எதிர்த்தும் அஹிம்சையைக் கையாளலாம். இந் நாட்டவராக இருக்கிற அவர்களுடைய மனத்தை அஹிம்சை பெரிதும் மாற்றக் கூடும். “ அஹிம்சை வழி சக்தியும் வேகமும் உள்ள தானால் தற்போதைய சமூக அமைப்பை அது மாற்றக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும் ” என்றும் கூறுகிறார். எல்லாம் வாஸ்தவமே. காந்திஜீ கூட இவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்ல முடியாது. ஆகையினால் தான், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை ஒழித்தலாகிய முதல் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அஹிம்சைப் பரிசோதனை நடத்தும் போது பொறுமையும் அவகாசமும் காட்டும்படி சொல்கிறார். அஹிம்சை மூலமாக சமூக அமைப்பை மாற்றுவது மிக எளிது. நமக்கு மாத்திரம் நம்பிக்கை யிருக்கவேண்டும்.

இப்படி நான் சொல்வதுகண்டு ஜவாஹர் என்னைத் திட்டமாட்டார் என்றாலும் அது சரியென்று ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார். “ அஹிம்சை நமக்குப் பெரிதும் உதவும். ஆனால் அது நம்மை முடிவான லட்சியத்துக்கு இட்டுச் செல்லுமா என்பது சந்தேகம்தான் ” என்று கூறுகிறார். அஹிம்சையின் சக்தியைப் பற்றிய சந்தேகமும் காந்திஜீயின் சமயச் சார்பான நோக்கமும் ஜவாஹரை காந்திஜீயிடமிருந்து தள்ளிவைக்கின்றன. அங்கும்கூட ஜவாஹரின் சங்கடத்துக்குக் காரணமாக இருப்பன அவரது மேனாட்டு வளர்ப்பு முறையும் பயிற்சியுமே. எதையும் சீக்கிரம் நன்றாக உணரக்கூடிய அவர், இங்கிலாந்து செல்வதற்கு முன்னால், தான் அளவற்ற அன்பு செலுத்தும் தாய்நாட்டில் இன்னும் சில வருஷங்கள் இருந்து இந்நாட்டின் ஆன்மீக வளத்தை நன்கு அறிந்தபின் சென்றிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும் !

நூறு தலைமுறைகளாக பிராமணர்கள் நினைத்த நினைவுகள் ஜவாஹர்லாலிடம் துறவு உணர்ச்சியை வளர்த்த

திருக்கின்றன. அவரை ஒரு கர்மயோகியாக ஆக்கியிருக்கின்றன. “முடிவில் கிடைக்கும் பலனல்ல, போராட்டமே வாழ்வுக்கு மதிப்பைக் கொடுக்கிறது” என்று கூறுகிறார். தன்னுடைய நூலில், யாரும் அறிந்த பகவத்கீதை சுலோகத்தை எடுத்துப் போடாமல் டால்மட் கூறிய கவியை எடுத்துப் போடுகிறார். பழையனவும் பழகினவையும், தங்கமானவையாக இருந்தாலும் அவைகள்மீது அவருக்கு வெறுப்பே உண்டுபோலும். “பண்பற்று ஒழுக்கமுள்ளவனாக இருப்பவனைக் காட்டிலும் பண்புடையவனான ஒழுக்கக் கேடனே எனக்குப் பிடித்தமானவன். பண்பற்று ஒழுக்கமுள்ளவன் அறிவில் ஒழுக்கக் கேடனே. பண்புடைய ஒழுக்கக் கேடனுடைய கருத்துக்கள் அசாதாரணமானவை, ஒழுக்கக் கேடானவை, அதிர்ச்சியுண்டாக்கக் கூடியவை. எனினும் அவைகளை நாகரிகமாக விவாதிக்கிறான்” என்று ஒரு சமயம் தனியாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சொன்னார். பண்பும் ஒழுக்கமும் வெவ்வேறு என்று அவர் நினைக்கிறார் போலும். தரித்திர நாராயணன் என்ற வார்த்தை விவேகானந்தரால் உண்டாக்கப்பட்டு தேசபந்துதாஸரால் கையாளப்பட்டது. காந்திஜீயும் அதை உபயோகப்படுத்தினார். ஜாவஹருக்கு அச்சொல் உணர்ச்சியற்றதாகத் தோன்றுகிறது. அச்சொல் வறுமையைப் பெருமைப்படுத்துகிறது என்று நினைக்கிறார். ஆயுத பாணியான பாட்டாளியைப் போற்றி, அறிஞர்களும் அப்பாட்டாளிக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டுமென்று கருதுகிற கம்யூனிஸ்டும் இதைத்தானே செய்கிறான் என்பதை அவர் மறந்து விடுகிறார். பாட்டாளிகளையும் ஏழைகளையும் போற்றுவதென்றால் அவர்கள் சமூகத்துக்கு அடிமையாக உழைப்பதையோ அல்லது அவர்களுடைய வறுமையையோ பெருமைப்படுத்துவதாகாது. ஏழைகளுக்கும் பாட்டாளிகளுக்கும் நாம் முதலில் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதே அதன் பொருள்.

அவருடைய வீட்டு வாசலில் நிற்கும் ஆயிரக்கணக்கான யாத்திரிகரைப் பார்த்து விட்டு “ இவர்களையும் இவர்களுடைய முன்னோர்களையும் இந்தியாவின் நாலா மூலையிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகப் புண்ணிய கங்கையில் நீராடும்படி வரவழைக்கிற இந்த மதம் எவ்வளவு அற்புதமானது ” என்று கூறுகிறார். பின்னும் அதே மனிதர் அடிக்கடி ஐரோப்பாவுக்குப் பிரயாணம் செய்ததனாலும் பொருளாதாரம் சரித்திரம் முதலியவைகளை ஆராய்ந்ததனாலும் பொருளாசையே மனிதச் செயல்களை மாற்றுகிறதென்ற முடிவுக்கு வருகிறார். துறவும் தியாகமும் அவருக்குக் கவர்ச்சிகரமானவையிலலை. ஆனால் மார்க்ஸியத்தைப் பற்றி ஒன்று மறியாத கோடிக்கணக்கான மக்கள் துறவிலும் தியாகத்திலும் அளவற்ற மோகம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் ஜாவஹரை அவருடைய உன்னதமான துணிவுக்குப் போற்றுவதைப்போல அவருடைய துறவுக்கும் போற்றுகிறார்கள் என்பதையும் அவர் மறந்து விடுகிறார். அரசியலில் பொருளாதாரத்தைப் புகுத்துவார். ஆனால் அரசியலில் ஆத்மீகத்தைப் புகுத்துவது பயனற்றது என்பார். இந்தியாவில் கடந்த 15 வருடங்களாக நடக்கும் போராட்டத்தை யறிந்தவர்கள் இவ்வளவு முன்னேற்றத்துக்கும் காரணம் அரசியலில் ஆத்மீகத்தைப் புகுத்தியதே என்பதை ஓடுகிற ஓட்டத்தில் உணர்ந்து கொள்வார்கள்.

வர்க்க எதிர்ப்பைப் பெரிதும் வற்புறுத்துகிறார். நல்ல வேளை, அதைத் தெய்விகமாகப் போற்றவில்லை. ஆகையினால் காதியைப் பற்றி “ காதியிலிருந்து அதிக வருமானம் கிடைப்பதால் ஜமீனோ அரசாங்கமோ அதிலிருந்து தனக்கும் அதிக வருமானம் கிடைக்கும்படி செய்துகொள்கிறது. அதிக வருமானம் நிச்சயமானால் அதற்குத் தக்கபடி நிலவரியும் கூட்டப்பட்டு அந்த வருமானத்தையும் தின்றுவிடும் ” என்ற வண்ணம் பேசத் தொடங்கிவிடுகிறார். உண்மையும் அப்படித்தானிருக்கிறது. பர்டோலித் தாலுகாவில் காதியும்

மதுவிலக்கும் அபிவிருத்தி அடைந்த காரணத்தினால் கிராமங்களில் சிறிது செழிப்பு ஏற்பட்டதைக் கண்டு அதிக வரி விதிக்கலாமென்று புரும் பீல்டு கமிட்டி சிபார்சு செய்தது. அதற்காக காதிரையும் மதுவிலக்கையும் விட்டு விடுவதா? “அஹிம்சை வழி நமக்கு நெடுந்தூரம் உதவி செய்யும். ஆனால் இறுதியான வெற்றியைக் கொடுக்குமா என்பது எனக்குச் சந்தேகம்” என்கிறார். உறுதியான வெற்றிகளைக் கண்ட பின்னரும் ஏன் இந்தச் சந்தேகம்? அஹிம்சையையும் சத்தியாக்கிரகத்தையும் முதன் முதல் சாம்பரானில் நடத்திக் காட்டியபொழுதே, மிகக் கொடுமையான பொருளாதரச் சுரண்டலும் அதன்முன் நொறுங்கிவிட வில்லையா? திருவாங்கூரில் நிகழ்ந்த தென்ன? அமைதியான மனமாற்றத்திற்கு இதைக் காட்டிலும் வேறு சிறப்பான உதாரணம் என்ன தரமுடியும்?

எளிமையும் இதர நற்குணங்களும் நமது நாட்டு மக்களின் ஒழுக்கத்துக்கு அடிப்படையாக இருக்கின்றன. நல்ல வேளை, இவைகளைக் குலைக்க எத்தனையோ எதிர்ப்புகள் படையெடுத்தும் இவைகளைத் தொடமுடியவில்லை. இக்குணங்கள் இவருக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்பது இவருடைய நுண்ணறிவுக்குப் பெருமை யளிப்பதாயில்லை. மார்க்காம் என்ற கவிஞன் எழுதிய “களையெடுக்கும் மனிதன்” என்ற கவிதையில் அவனைப்பற்றி,

“வருந்தாத பொருள், நம்பிக்கை கொள்ளாத பொருள்.
உணர்வற்று, திகைப்பெய்தி, மாட்டுக்குச்
சகோதரனாக நிற்பான்”

என்ற வரிகளை மேற்கோளாகக் காட்டி ‘ஏன் இவ்வறுமை நிலையை லட்சிய வாழ்க்கையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆத்திரமாகக் கேட்கிறார். “உணர்வற்ற, உயிரற்ற, துன்ப வாழ்க்கைக்கு ஏன் மீண்டும் செல்ல வேண்டு” மென்று கேட்கிறார். இவ்வாறு சாட்டப்படுகிற

குற்றம் கற்பனையின்றி உண்மையானதில்லையே? யார் இந்த வாழ்வை “ உணர்விழந்து, திகைப்பெய்தி, மாட்டுக்குச் சகோதரனாக நிற்கும் நிலைமையை ” நிரந்தரமாக்க விரும்புகிறார்கள்? அவனை மீண்டும் மனித நிலைமைக்குக் கொண்டு வருவதற்கு, மனிதவர்க்கத்துக்கு உணவளிப்பதும் உடையளிப்பதும் அவன் கையிலிருக்கிற தென்பதை நினைவூட்டுவதற்குமே எல்லா முயற்சிகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. அது நிற்க, மேற்கண்டவாறு எப்போது காந்திஜி எளிமையையும் துறவையும் தீமையும் போற்றினார்? கோழைத்தனம் காரணமாக நன்மையும் தீமையும் செய்யாமலிருக்கின்ற தன்மையை ஜவாஹர் எவ்வளவு வெறுக்கிறாரோ அவ்வளவு காந்திஜியும் வெறுக்கிறார். காந்திஜியின் வாழ்வையும் கருத்துக்களையும் நெடுநாள் ஆராய்ந்த ரிச்சர்டு கிரெக் இவ்விஷயத்தை மிகத் தெளிவாக ஒரு கட்டுரையில் விளக்கியிருக்கிறார். “ எளிய வாழ்வைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அநேகமாக எல்லாவற்றையும் என்னால் விட்டுவிட முடியும். ஆனால் புத்தகங்களின் மீதோ எனக்கு அளவற்ற ஆசை இருக்கிறது. ஆகையால் அவைகளை மட்டும் வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன் ” என்று சொன்னேன். அதற்கு காந்திஜி அப்படியானால் புத்தகங்களை விட்டுவிடாதீர்கள். எவ்வளவு காலத்துக்கு ஒரு பொருள் உங்களுக்கு மன ஆறுதலையும் உதவியையும் தருகிறதோ அவ்வளவு காலத்துக்கு அவைகளை நீங்கள் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். தியாகம் செய்ய வேண்டுமென்ற மன நிலையால் அல்லது கண்டிப்பான கடமை யுணர்ச்சியினால் அதை விட்டுவிட்டால் அதை நீங்கள் மீண்டும் விரும்ப நேரிடும். திருப்தி பெறாத ஆசை உங்களைத் தொந்தரவு செய்யும். ஒரு பொருள் உங்களுக்கு யாதொரு கவர்ச்சியும் தராதவாறு வேறொரு உயர்ந்த நிலையை நீங்கள் விரும்பினால் அல்லது அப்பொருள், நீங்கள் பெரிதும் விரும்பும் ஒன்றைப் பெறுவதற்கு இடைஞ்சலாக

இருக்குமானால் அப்பொழுதே அதை விட்டுவிடவும்” என்று கூறினார்.

மற்றவர்கள் அஹிம்சையைப் பிடிவாதமாக வற்புறுத்துவதாகக் குற்றம் சாட்டுகிற இவரும் அரசியல் பொருளாதாரத் திருத்தங்களினால் குறைகளை நிவர்த்தி செய்து விடலாம் என்ற கோட்பாட்டை பிடிவாதமாக வற்புறுத்தும் குற்றமுடையவராக இருக்கிறார். மனிதனை முழுதும் அறிய முடியாது, அவ்வளவு சிக்கலான பேர்வழி. பொருளாதார லட்சியங்களினால் மாத்திரம் அவனை எப்படி ஆளமுடியும்? மனிதன் பொருளாதாரத்துக்குள் அகப்பட்ட மிருகம் அல்லன். அதற்கும் அப்பாற்பட்டவன். நமது பொருளாதாரச் சிக்கல்களைத் தவறாக எடுத்துக் கூறுவது பிறரை ஏமாற்றி மயக்க உதவும். “தத்துவத்தின் தொடக்கமே வியப்பிலிருந்து வந்தது. இப்பிரபஞ்சத்தில் இன்னின்ன தொல்லைகள் இருக்கின்றன என்று ஒரு அரசியல்வாதி அவன் மேதையாக இருந்தாலும் சரி, கூறியபிறகு எப்படி ஒரு மனிதன் படைப்பில் வியப்பைக் காண முடியும்” என்று பேராசிரியர் பிகோவ் கேட்கிறார். பழமைப் பித்தர்களை ஏளனம் பண்ணுவது எளிது. ஆனால் பழமைப் பித்தர்கள் செய்கிற தவறுகளையே புதுமைப் பித்தர்களும் தம்மை அறியாமல் செய்யக்கூடும். வளர்ச்சியும் போராட்டமுமே தேவை, நன்மையை ஆராய மறுப்பதல்ல. வேகமும் வளர்ச்சியுமுள்ள ஜவாஹர் நன்மையை ஆராய மறுக்க மாட்டாரென்பது நிச்சயம். இருப்பினும் அவரும் ஆபத்துக்களில் நழுவி விழுந்துவிடாமல் விழிப்புடனிருக்க வேண்டும்.

நான் இந்த ஆராய்ச்சியை நீட்டிக்கொண்டு போகக் கூடாது. ஜவாஹர் மிகவும் சிக்கலான பேர்வழி. அவர்முரண்பாடுகளின் அதிசயமான கலப்பு. உறுதியும் சந்தேகமும், நம்பிக்கையும் அதன் குறைவும், மதமும் அதன் வெறுப்பும் கலந்தவர். ஒய்வொழிவற்ற உழைப்பும், துன்பமும் துயரமும் நிறைந்த வாழ்க்கை வேறுவிதமாக இருக்கமுடியாது.

போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் நின்று கொண்டு “நாம் எங்கு செல்கிறோம்? என்ன லட்சியத்துக்காக இவையாவும்? எதை அடைவதற்கு?” என்று கேட்டுக்கொள்கிறார். பின்னும் நம்பிக்கை யென்னும் அறத்தால் எய்தும் நன்மைகளைப்பற்றிய பகுதி அந்நூலின் ஒரு பக்கத்தில் ஒளி வீசுகிறது.

“முன்னேற்றத்தில், இயக்கத்தில், லட்சியங்களில், மனித நன்மையில், மனித விதியில் நம்பிக்கை கொண்டிருத்தல் கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருத்தல் போலல்லவா? அதைக் காரண காரிய ரீதியில் நிரூபிக்க முனைந்தால் சங்கடந்தான். ஆனால் நம்முள் இருக்கும் ஏதோ ஒன்று அந்த நம்பிக்கையை இறுகப் பற்றிக் கொள்கிறது. நன்மையே நிகழும் என்ற நம்பிக்கையும் ஆசையும் அற்ற வாழ்க்கை நீரூற்றில்லாத பாலைவனம் போன்றிருக்கும்.”

“இதந்தரு கோடியின்னல் விழைந்தெனை யழித்திட்டாலும் சுதந்திரதேவி நின்னைத் தொழுதிடல் மறக்கிலேனே” என்று தன்னை சுதந்திரத்துக்கே அர்ப்பணம் செய்த எந்த இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்தும் இவ்வளவு உண்மையான வார்த்தைகள் பிறந்தது கிடையாது. அச்சமற்ற இந்த நெஞ்சத்தையும் சந்தேகம் அடிக்கடி தாக்குகிறது. இரண்டாவது முறை ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தொடங்க வேண்டிய அவசியத்தை யுண்டாக்கிய சம்பவங்களைக் கூறுகிற அற்புதமான அத்தியாயத்தின் இறுதியில் மாத்யூ அர்னால்டு எழுதிய ‘பல்லாடியம்’ என்ற கவிதையிலிருந்து இரண்டு கவிகளை மேற்கோளாகக் கொடுக்கிறார்.

“மனிதர்கள் நாளை மீண்டும் போரைத் தொடங்குவார்கள்.

சாந்தஸ் செங்குருதி தோய்ந்திருப்பான்.

ஹெக்டரும் அஜாக்சும் மீண்டும் அங்கிருப்பார்கள்.

ஹெலன் மதில் மீ திருந்து பார்க்க வருவாள்

அப்போது நாம் நிழலிலிருந்து வீணாவோம்.
 அல்லது போரில் நின்று ஒளி வீசுவோம்.
 குருட்டுத்தனமாக நம்பிக்கை கொண்டும்
 குருட்டுத்தனமாக நம்பிக்கை யிழந்தும்
 நிலைமாறித் தத்தளிப்போம்.
 நமது முழு உயிரையும் ஈடுபடுத்தியதாக நினைத்துக்
 கொள்வோம்.
 இதெல்லாம் ஆன்மாவை என்ன செய்தன என்பதை
 நாம் ஒருக்காலும் அறியப் போவதில்லை”

ஐவா ஹரின் குணத்தை அல்லது அந்தக் கணத்தில்
 இருந்த அவருடைய மனநிலையை இச் சோக வார்த்தைகள்
 தெளிவாக்குகின்றன. ஆனால் கவிதையின் இதயம் இதற்
 கடுத்த கடைசிக் கவியில் இருக்கின்றது. அது ஏனோ
 இவரைக் கவரவில்லை? இதோ அந்தக் கவி.

“ இருப்பினும் ஆன்மா உயரத்திலிருக்கும்
 தனது தனிக் கோட்டையிலிருந்து
 தனது சக்தியை வீசி நமது வாழ்வை ஆள்கிறது.
 சக்தியை வீசாதபோது நாம் என்னதான்
 போராடினாலும், மடிகிறோம்.
 சக்தியை வீசும்பொழுது நாம் அழியமாட்டோம்.”

உயரத்திலே கற்களுக்கும் மரங்களுக்கும் மத்தியில்
 வைக்கப்பட்டிருந்த பல்லாடியம் என்ற சிலையைப்
 பொறுத்தே டிராய் என்ற நகரத்தின் வாழ்வும் தாழ்வும்
 இருந்ததென்று கிரேக்கக் கதை கூறுகிறது. சிலை நின்றவரை
 டிராய் நகரம் நிற்கும். சிலை விழுந்தபோது டிராய் நகர்மும்
 வீழும். இங்கு கவிஞன் பல்லாடியத்தை மனித ஆன்மா
 வோடு ஒப்பிடுகிறான். “ எப்போதாவது சில நொடிகளில்
 நாம் அதைச் சென்று பார்க்கிறோம். ஆனால் அப்படிப்
 போவது ஏகதேசம்தான்!” என்றும் “ நாம் போராடும்

போது ஆன்மாவுக்கு என்ன நேரிடுகிறது என்பது நமக்குத் தெரியாது ” என்றும் கூறுகிறார். ஆனால்,

“ அது வீழ்ந்தபோது நாம் என்னதான்
போரிட்டாலும் மடிகிறோம்.
அது வீழாதவரை நமக்கு அழிவில்லை.”

இது பண்டித ஜவாஹர்லால் அறியாததல்ல. உண்மையான வீரன், அதிலும் வளர்ச்சியுள்ள வீரன் இதை அறியாதிருக்க முடியாது. அவருடைய வளர்ச்சியிலேயே தேசத்தின் வளர்ச்சி இருக்கிறது. அவரே கூறியுள்ளபடி “ தங்கு தடைகள் ஏற்பட்டபோதிலும் இயக்கம் நடந்து கொண்டிருந்தது. லட்சியக் காட்சி மங்காதவரை ஊக்கம் தளராதவரை தோல்வி என்பது கிடையாது. கொள்கையைக் கைவிடுதலும் நமது உரிமையை மறுப்பதும் தவறுகளுக்கு மானக்கேடாகப் பணிவதுமே உண்மையான தோல்வி”. நம்பிக்கை யிழந்து விடுகிறார். சந்தேகம் கிளம்பிவிடுகிறது. ஆனால் இது ஒரு கண நேரம்தான். இறுதியில் உண்மையே வெற்றியடையும் என்ற நம்பிக்கை தெளிவாக ஒளிவிடுகிறது. அந் நம்பிக்கைதான் சந்தேகப் புயல்களுக்கிடையில் அவரைத் தாங்கி நிலைநிறுத்துகிறது. பேராசிரியர் வில்லேன்ட் என்பவருக்கு இவர் எழுதிய கடிதத்தில் தனது நம்பிக்கையை எவ்வளவு அழகாக ஒப்புக்கொள்கிறார் என்பதைப் பார்ப்போம். அப் பேராசிரியர் எழுதிய “வாழ்வின் பொருள்” என்ற நூலில் அக்கடிதம் காணப்படுகிறது.

“ விஞ்ஞானத்திலும் தர்க்கத்திலும் காரணகாரிய முறையிலும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன். இன்னும் அவைகளை நம்புகிறேன், ஆனால் சில சமயங்களில் அவைகளும் ஏதோ குறையுள்ளனவாகத் தோன்றுகின்றன. வாழ்வு, இவைகளைக் காட்டிலும் வலுவான பிற சக்திகளால் ஆளப்படுகிறது என்றே தோன்றுகிறது. இவை

காரணகாரிய அறிவைக் கடந்து அப்பால் நிற்கின்றன. விஞ்ஞானம் தர்க்கம் முதலியவைகளோடு இணங்கியவை அல்ல இவை. எதனாலும் தடுக்க முடியாத தன்னியல்பான சக்திகள் இவை. தேச சரித்திரங்கள், தோல்விகளைக் குறித்துவைத்த குறிப்புகளாகவே இருக்கின்றன. உலகில், எத்தனையோ பெரிய மனிதர்களும் பெரிய காரியங்களும் தோன்றிய பிறகும் உலகில் தீமை நிலவத்தான் செய்கிறது. தற்போது பழங்கால லட்சியங்களும் நாகரிகமும் முறிந்து கிடக்கின்றன. வருங்காலத்தில் ஆபத்துக்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் பார்க்கும்போது சில சமயம் நம்பிக்கை யிழந்து நிற்கின்றேன். ஆனால் இவ்வளவு விருந்தும் வருங்காலத்தில் மனித சமுதாயத்துக்கும் எனது நாட்டுக்கும் நற்காலம் இருக்கிறதென்ற உணர்ச்சியென்னுள் இருக்கிறது. சுதந்திரத்துக்காக நாம் நடத்தும் போராட்டம் இந் நற்காலத்தை விரைவில் கொண்டு வருகிறது. இவ்வுணர்ச்சிக்குக் காரணம் கூற என்னால் முடியாது. ஒரு பெரிய இயக்கத்தில் நானும் என்னுடைய பங்கைச் செய்கிறேன், என்னுடைய உழைப்பு வீண் போகாது என்ற எண்ணங்களே என் உள்ளத்தில் அமைதியையும் வலுவையும் ஊக்கத்தையும் அளிக்கின்றன என்பதைத் தான் நான் சொல்லமுடியும். நான் பலனை எதிர்பாராக்கியே காரியங்களைச் செய்கிறேன் என்பது வாஸ்தவம். என்னுடைய குறிக்கோளை நோக்கி விரைவாக செல்லவும் ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால் அடிப்படையில் காரியப் பலன்களும் எனக்குத் தொந்தரவு கொடுப்பதில்லை. காரியம், அக்காரியம் மாத்திரம் ஒழுங்கானது என்ற உறுதியிருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதுமானது.”

சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காத இந்தக் கர்மயோகமே இவரைக் காந்திஜியுடன் இணைக்கிறது. ரொமேன் ரோலந்து கூறுவதுபோல மதப்பற்றுள்ள மகானின் உன்னதச் சேனையில் தானும் ஒரு சாதாரணப் படைவீரனாகப் பின்

தொடர்ந்து செல்கிறார். இதனால் கோடிக்கணக்கான
மக்கள் மனத்தில் நிலைத்து வாழ்வார்.

வாழ்வார், அவ்வாறு வாழ்வதனால்
அம் மனங்களையும் உயர்த்துவார்.

தாராள மனோபாவங்களைத் தூண்டும்
மனத் துடிப்புகளில் வாழ்வார்.

நேர்மைக்கு உரமான செய்கைகளிலும்
தன்னலத்தின் முடிவுறும் இழிநோக்கங்களை
எள்ளுவதிலும் வாழ்வார்.

இரவைப் பிளக்கும் நட்சத்திரங்களைப் போல
ஒளி விடும் உயர்ந்த எண்ணங்களில் வாழ்வார்.

மென்மையாகவும் இடைவிடாதும் எடுத்துச் சொல்லி
பெரிய பலன்களை நாடுமாறு மனிதனைத் தூண்டுவார்.